

SUPER SÉGRY

Tímová práca

JENNIFER RICHARD JACOBSONOVÁ

FRAGMENT

Super ségry 5

Tímová práca

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

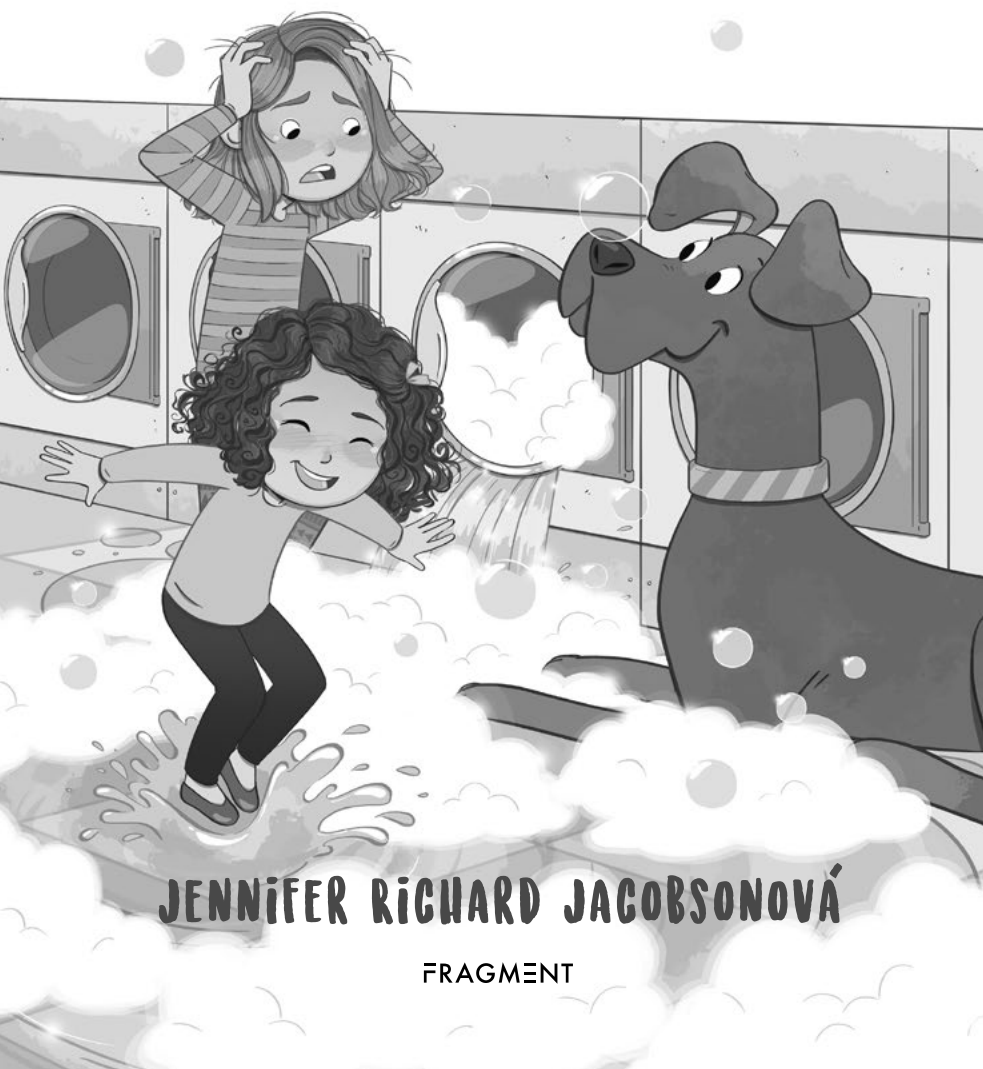
Jennifer Richard Jacobsonová
Super ségry 5 – Tímová práca – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

SUPER SÉGRY

Tímová práca

JENNIFER RICHARD JACOBSONOVÁ

FRAGMENT

S láskou očkovi

KAPITOLA

1

„Podme von!“ zvolala Zoe.

Celkom by som aj šla. Ale vlastne sa mi nechcelo. Už sme sa dnes boli hrať vonku v snehu dvakrát. Moje oblečenie do snehu, otepľovačky aj bunda, bolo premočené.

„Ale no tak, Lucy,“ prehovárala ma naďalej moja mladšia sestra Zoe a ťahala ma za rukáv. „Už ma to tu vnútri vôbec nebaví!“

Zoe si vyrábala z vatových guľôčok snehobiele mačiatka s ružovými uškami a veľkými očami, kým ja som si čítala.

Už som sa vnútri tiež začínala nudieť. Mali sme zimné prázdniny. V sobotu, v nedeľu aj v pondelok snežilo, takže sme zrušili návštevu babky. Dnes bol utorok a už tretí deň sme sa dokola hrali rovnaké hry, čítali si rovnaké knihy a snažili sa niečo kreatívne vyrobiť z tých istých materiálov. Navyše vonku už zasa snežilo.

„Mám ponorkovú chorobu,“ skonštatovala mamka, keď si nastavovala svoj foťák.

„Myslíš skôr *chorobu malého domčeka*,“ opravila ju Zoe.

Zo začiatku bol sneh zábavný. Zakryl nám všetky strešné okná a domček tak pôsobil ako snehová pevnosť.

Ale aj hra v takej snehovej pevnosti po čase omrzí. Včera sme si totiž jednu takú postavili na záhrade.

V sprche som mala zavesené otepľovačky aj bundu do snehu.

Z oboch doslova kvapkala voda.

„Uf,“ vzdychla som si.

„Stále sú premočené.“

Mamka zdvihla pohľad od foťáka. „Vezmi si ich vedľa do Sudsyho práčovne. Tam si ich môžeš vysušiť,“ navrhla.

Áno, tak budem mať krásne suché a zahriate oblečenie. Navyše pozdravím ocka, ktorý pracuje v ateliéri za práčovňou. Ocko kreslí komiksy. Mamka je fotografka. Pán Bryant, ktorý vlastní práčovňu, dovolil rodičom, aby si v jej zadnej miestnosti zariadili útulný ateliér. (Ateliér je vlastne taká ich kreatívna kancelária.) Chodia tam preto často pracovať.

„Mne nevadí mokré oblečenie,“ vyhlásila Zoe. „Mám úžasný nový nápad a chcem na ňom hneď začať pracovať.“

„Aký *úžasný* nápad máš, Zoe?“ vyzvedala som. Okrem snehovej pevnosti sme už robili snehových anjelikov, postavili si snehuliakov a dokonca sme si vyrobili aj snehovú šmykľavku z vysokého záveja.

„Uvidíš,“ odvetila Zoe a priťahovala si traky na otepľovačkách.

„Tak dobre, ale ja si svoje otepľovačky najskôr vysuším,“ obula som si topánky, no bundu som sa neunúvala si obliekať. Práčovňa bola hneď u susedov a trocha chladného horského vzduchu bude po hodinách vnútri osviežujúca.

Pán Bryant práve vyberal bielizeň zo sušičky. Občas si zákazníci v práčovni sadnú na lavičku a čakajú, kým sa ich oblečenie vyperie a vysuší. Inokedy si zasa nechajú oblečenie v práčovni a vybehnú do mesta, kým práčky a sušičky pracujú za nich. Niektorí zákazníci nechajú svoje oblečenie pánovi Bryantovi a on ho za nich vyperie, vysuší aj zloží.

Dnes čakala pána Bryanta skutočne hŕba oblečenia.

„Mnohým rodinám vypadla tento týždeň elektrina,“ vysvetlil mi.

Našťastie, v práčovni bola ešte jedna voľná sušička. Na spustenie práčok a sušičiek v práčovni potrebujete špeciálnu kartičku. Zbehla som do ateliéru po tú našu.

„Čau, oci!“ pozdravila som ho a nakukla mu cez plece. Pozrel na mňa. „Lucy! Čo chystáš?“